

אורי פורט:

„יועץ-תיקשורת המתראין בעצמו הוא גרוע!“

אחרי המסע למארוקו התבדחו ששימרון פרס ליווה קבוצה של עוזרים. יועצים ועיתונאים לפגישה עם המלך חסן ה-2. בתום המסע התראינו אלה. הצטלמו. התפרסמו. כתבו יומני-מסע. מכל הפירסומים הסתבר שגם פרס היה שם.

בתקופה שבה יצא לאור גם סיפרו של אריה נאור. מי שהיה מזכיר-הממשלה בתקופת כהונתו של מנחם בגין כראש-ממשלה. שוחחנו על-כך עם אורי פורט. מי שהיה יועצו של בגין לענייני-תיקשורת. המכהן כיום כמנכ"ל רשות-השידור.

● גם עליך היה לחץ מאסיבי של עיתונאים?

וראי. יועץ התיקשורת ששוק איננו ממלא את תפקידו. חובתו לדבר ולעשות כל שביכולתו בכדי להסביר את מדיניותו והתבטאויותיו של הבוס שלו. אך יועץ-התיקשורת המדבר על עצמו הוא יועץ גרוע. הוקוק ליועץ טוב שיאמר לו לשתוק.

● יועץ-התיקשורת צריך להתראין בעצמו?

יועץ-התיקשורת הנוהג להתראין בעצמו הופך את הבוס שלו

יועצים

למיותר. לפעמים עלול להיווצר הרעש. שהבוס הוא בעצם יועץ-התיקשורת של היועץ! לשימחת, רוב היועצים שאני מכיר אינם נוהגים כך.

● מתי פנו אליך במיוחד לצורך מתן מידע או ראיונות?

ראשית, נבדיל בין מתן מידע לבין מתן ראיונות. כישורו של היועץ הטוב הוא לספק את הסחורה, מבלי לשמש בעצמו כסוחר. כך ברור שאין מדובר בהבליפה תמורת שרות, כי אם כדיווח אמין של מקור מוסמך. המשרת את לקוחותיו בתיקשורת מבלי למכור סודות-המדינה.

עליי הופעל לחץ כבר מיוחד אחרי הפצצת הכור העיראקי ב-1981, ובזימים המרים של מלחמת-הלבנון. עליי להתמודד עם זכותו של הציבור לדעת, מול זכותם של זרועות-הביטחון לפעול בסודיות. שכן הרלפות סודות פירושה הכשלה. העלולה להביא גם לאבדות בנפש.

לחץ כבר נוסף הופעל עליי בעיקבות החלטתו של בגין לפרוש מראשות-הממשלה, בנסיבות אשר פרטיות שמורות עימו. מאז שבגין הפך ל„אדם פרטי“ — סירבתי בתוקף להשיב על שאלות שהיה בהן משום פגיעה בפרטיותו, שחשיבותה אינה פחותה מחופשי-הביטוי.

רבקה שריר:

„אני לא אתערב בעבודת אברשיה כשר-המישפטים!“

רבקה שריר, רעייתו התוססת של שר-התיירות והמישפטים, אברהם שריר, אינה נענית לבקשות הרבות המופנות אליה. להתראין כרעייתו של הדר-שר השר. שריר התפרסמה בזמנו. כשלחמה בחירוף-נפש נגד פירסום שמותיהם של נחקרים בתקופת החקירה. בפרט כשמדובר באנשי-ציבור. „החשופים יותר מכולם לביקורת ציבורית, ופגיעה בשמם הטוב היא בעלת נזק לטווח ארוך.“ היה זה כשבועה נחקר עלי-ידי המיטטרה, אחרי מותו של מיכאל אלבין. בתום חקירה קצרה ורבת-פירסום. קבלה המשטרה כי שריר נקי מכל חשד.

שוחחנו עימה השבוע. אכן לא מתלבת להתראין. ווראי שלא יוזמת. אני משתפת פעולה רק אם אומרים לי „במילא, אנחנו כותבים“ או אני משתפת פעולה, כי אני רוצה כמה שפחות להתרגז. אני מעדיפה לשתף פעולה, כדי שיכתבו לעומק ודייקו, ולא יסלפו ויכתבו שיטחית.

● את עדיין בעד תיקון-החוק בעניין אי-פירסום

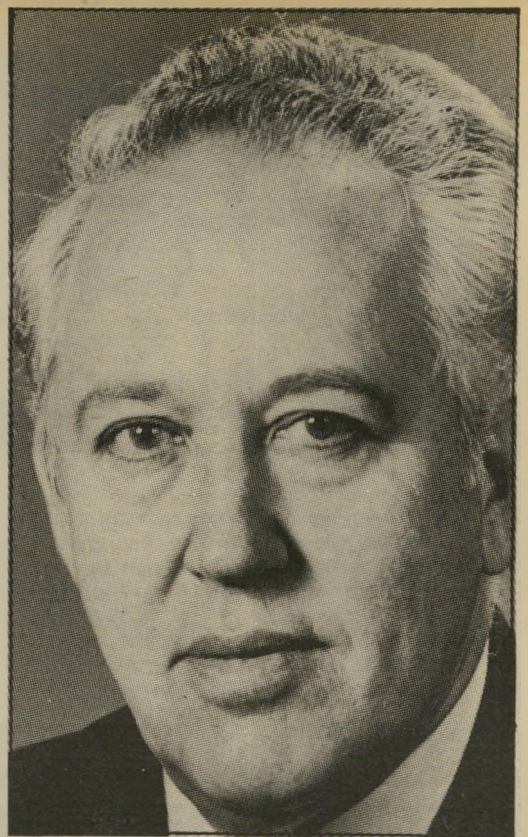
חוק

שמות חשודים?

באופן עקרוני, כן. אני אדם פתוח. ואם ישכנעו אותי שאיני צודקת — אוריד את הכובע. אי-אפשר להטיל כתם באדם, למשך כל ימי חייו. בגלל איזו הנאה של עיתונאי. אין בין זה לבין העניין הציבורי שום דבר. אני רוצה שנזק, ולוא הקטן ביותר, ייגרם לאיזה אורח במדינה.

● אי איך אפשר לפרסם אודות חקירה? הרי אם נכתוב „אשת שר“, זה עלול להזיק ל-24 נשות-שרים! לא, לגמרי לא. לא צריך לפרסם בכלל אודות חקירה, בשלביה המוקדמים כל-כך. זוהי לא טובת-הציבור. אם אנשים מעוניינים בטובת-הציבור — שיטפלו בכיורוקרטיה ובתופעות אחרות. ידוע לכם מה קורה לאדם האשימו אותו בדברים שהוא לא עשה? איזה צלקות זה מותיר בו ובמישפחתו? כל עיתונאי הרוצה לפגוע, אם יפגע פעם בעצמו — אולי ייזהר שלא לפגוע באחרים.

● כעת, בשבועך מונה כשר-המישפטים, את מתכוונת להטמיע עליו בעניין זה? אני בניגוד למה שאנשים מפיצים. בכלל לא מתערכת בענייני-עבודה של אברשיה. ביחסים ביני לבני קיים מושג הנקרא „פיר“, לא דיברתי איתו עלי-כך, ואם אני רוצה להזיז משהו, המכסימיום שאעשה הוא שאדבר עם אנשים מסביבו. לא מעבר לזה.

גד יעקובי:

„זהו דבר לא-מוסרי, לא-מקובל וחמור!“

אי-איי-ארה. „אקזוטיב אינטליגנס ריוויו“ הוא שמו של ירחון בעל נטיות אנטי-שמיות. היוצא לאור באמריקה. עורך העיתון הוא לינדון לה-רוש. הנחשב כפאשיסט. בין השאר מורסם בעיתון זה שאריאל שרון הוא סוכן סובייטי. ושהמוסד משרת את הקג"ב.

השבוע גילינו בין דפי הירחון ראיון עם השר גד יעקובי. ביקשנו לברר עם יעקובי איך הסכים להעניק ראיון לעיתון האנטי-שמי הזה.

לא הסכמת.

● בכל זאת יש ראיון אחד בעיתון.

אני לא נתתי ראיון. כשהעיתון הגיע לידי, יכולתי להבחין דרישטטטטט שהמדובר בהרצאה שנתית בכינוס ארמנד האמר באוניברסיטת תל-אביב. זה היה כינוס להודום השלום במזרח התיכון על-ידי פיתוח כללי.

עיתונות

הסכסך היחיד שיש לי הוא שערכי העיתון הוסיפו כנראה שאלות בראשיתם של קטעים שונים בהרצאתי. כדי להפוך את ההרצאה לראיון. לכאורה דבר שהוא בעייתי. לאימת, לאימקובל, והמור.

● איך הגיע העיתון לידך?

ידיד מניו-יורק שלח לי אותו כדי שאראה. הופתעתי מאוד.

● אתה יודע מי זו קבוצת ההרצאה?

זו קבוצה הרואה עצמה כתומכת בישראל. אבל היא קבוצה בעלת אופי ימני ריאקציוני. בעלת תפיסות כאילו-פאשיסטיות, ואני מסתייג ממנה.

● אתה מתכוון לנקוט באמצעים נגד עורך העיתון?

לא. אבל אני מצטער שיטעם אנשים, או גורמים בעולם המתכחשים להגנות אלגנטיות בפירסום עיתונאי. הרברים עצמם, שהופיעו בשני השבועונים, הם באמת מבוססים על ההרצאה שנתתי באוניברסיטת תל-אביב. נוסח ההרצאה חולק והופץ על-ידי האוניברסיטה בין כל הכתבים הזרים בישראל. וכנראה כך היא הגיעה גם לעיתוני של הדרוש. אין לי כל כוונה לעשות שום דבר בנידון.